

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: F. K. (alias Z. F.), narozený X, státní příslušnost X, toho času
v zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská
4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, IČO: 72051612, se
sídlím K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, č. j. KRPK-67787-70/ČJ-
2020-190022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Žalobou** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020 č. j. KRPK-67787-70/ČJ-2020-190022, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-67787-32/ČJ-2020-190022 ze dne 23. 9. 2020 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č. j. KRPK-67787-66/ČJ-2020-190022 ze dne 30. 10. 2020 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 9. 2020, 09:30 hodin.

2. **V úvodu podané žaloby** zdůraznil žalobce mimořádnost institutu zajištění cizince, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu (čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod). Z těchto důvodů může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou ČR, Listinou základních práv a svobod a v neposlední řadě Úmluvou, jíž je ČR vázána. Žalobce také namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu ze strany žalovaného (§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – dále jen **správní řád**). Zejména poté vytýkal žalovanému neopatření nových podkladů pro rozhodnutí, kdy namísto toho vycházel toliko z podkladů, na kterých založil své první rozhodnutí o prodloužení zajištění. V napadeném rozhodnutí měly také zcela absentovat důvody, pro které se žalovaný domníval, že bylo nutno zajištění žalobce prodloužit, včetně důvodů proč považoval prodloužení zajištění žalobce o dalších 40 dnů za přiměřenou a nutnou dobu. Pro absenci výše uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné; v souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39. Žalobce také upozornil na to, že žalovaný odůvodnil prodloužení zajištění naplněním podmínek § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, přičemž jak vyplývá z judikatury, argument narušení veřejného pořádku neodůvodňuje zajištění nad dobu případné karantény (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15; rozsudek téhož soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 73 A 5/2020-19; dále z téhož dne č. j. 58 A 7/2020-14 či 60 A 7/2020-14). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva poté žalobce dovozoval, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci S. proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79); jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79); podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Ch. proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, bod 113); správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08, body 71 -75). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva žalobce vyvodil, že harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění žalobce činí, je sice na jeho úvaze, nicméně řízení o správním vyhoštění musí být vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě, aby prodloužení zajištění žalobce bylo

oprávněné. Z napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění nepovažoval za seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil, když dospěl k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění, tedy v celkových 120 dnech. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu opomenutí posoudit možnost uložení alternativy k zajištění ze strany žalovaného, kdy úvahy tímto směrem v napadeném rozhodnutí zcela absentují. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 12. 2020, č. j. KRPK-67787-70/ČJ-2020-190022** bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-67787-32/ČJ-2020-190022 ze dne 23. 9. 2020 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení zajištění č. j. KRPK-67787-66/ČJ-2020-190022 ze dne 30. 10. 2020 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 9. 2020, 09:30 hodin. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 22. 9. 2020, č. j. KRPK-67787-15/ČJ-2020-190022 bylo žalobci doručeno dne 22. 9. 2020. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2020, č. j. KRPK-67787-32/ČJ-2020-190022 bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 9. 2020, 09:30 hodin. Dne 23. 9. 2020 bylo pod č. j. KRPK-67787-34/ČJ-2020-190022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nebyl žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky; doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí byla odůvodněna tím, že žalobce vstoupil na území ČR nejmeně dne 20.9.2020, tedy v době, kdy bylo účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 24.8.2020 k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19, jež cizinci vstup na území ČR jednoznačně zakazovalo. Žalobce přitom tuto skutečnost krajské hygienické stanici neoznámil a nedisponoval ani potvrzením o tom, že se podrobil testu na přítomnost SARS-CoV-2 a v tomto jednání bylo spatřováno narušení veřejného pořádku. Dále byla rozhodnutí odůvodněna tím, že žalobce nepředložil žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti opravňující jej k pobytu na území ČR ani jiné doklady dokládající, že jeho pobyt na území ČR je oprávněný. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo podáno odvolání (ve věci dosud nebylo pravomocně rozhodnuto). Vzhledem ke skutečnosti, že na území pobýval žalobce bez cestovního dokladu, byl mu dne 22. 9. 2020 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem X za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu). Současně byla žalobcem vyplněna žádost o zjištění totožnosti. Originál tiskopisu s průvodním dopisem č. j. KRPK-67787-29/ČJ-2020-190022 ze dne 22. 9. 2020, žádostí o zjištění totožnosti č. j. KRPK-67787-27/ČJ-2020-190022 ze dne 22. 9. 2020, výzvou k prokázání totožnosti č. j. KRPK-67787-13/ČJ-2020-190022-190022 ze dne 22. 9. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

protokolem o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPK-67787-20/ČJ-2020-190022 ze dne 22. 9. 2020, Vašimi fotografiemi, výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, výsledkem hledání v systému EURODAC, daktyloskopickou kartou ID č. 176200277704 byly dne 29. 9. 2020 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, České pošty, zaslány Oddělení pobytového režimu cizinců Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **Ředitelství služby cizinecké policie**), které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 23. 9. 2020, č. j. KRPK-67787-32/ČJ-2020-190022 a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 30. 10. 2020, č. j. KRPK-67787-66/ČJ-2020-190022 nebylo vyhoštění žalobce realizováno, neboť nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o žalobcově správním vyhoštění a nepodařilo se zabezpečit přepravní doklad a přepravu do země původu. Proto bylo v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 40 dnů na celkových 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nezbytným předpokladem realizace vyhoštění je existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 10. 2020, č. j. CPR-32042-6/ČJ-2020-930310-T259 byla dle článku 3 Dohody mezi Evropskou unií a X o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen **Dohoda**) cestou Velvyslanectví X v ČR příslušnému orgánu X zaslána žádost o readmisi, deklarace cizince. K prokázání totožnosti žalobce Ředitelství služby cizinecké policie nedisponovalo žádným z dokladů uvedeným v příloze 1 a 2 Dohody. V rámci přípravy realizace vyhoštění bylo nutné nadále komunikovat se zastupitelským úřadem; vyčkat poskytnutí právní pomoci ze strany X a zajistit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 10. 2020 žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 40 dnů. Důvody k tak zásadnímu opatření byla zjištění, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek; existence neoprávněného vstup a pobytu na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; nesplnění podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států; neexistence stálého bydliště na území ČR a neschopnost prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování a dále nebyla věrohodně zjištěna žalobcova totožnost. V průběhu zajištění žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstaly neměnné. Důvody pro trvání zajištění byly shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaný na něj v plném rozsahu odkázal. Žalovaný poté shrnul, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění a je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak byly uvedeny výše. Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9. 1. 2021** mimo jiné uvedl, že vycházel z informací a podkladů, které měl k dispozici v době vydání napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobce v době jeho zajištění neměl žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti, na základě kterého by bylo možno odůvodnit závěr, že jeho pobyt na území ČR byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců. V ČR se měl žalobce zdržovat neoprávněně - bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Důvodem, který žalovaného přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobýval neoprávněně; bez cestovního dokladu; bez oprávnění k pobytu; nemohl uvést adresu místa pobytu na území; neměl finanční prostředky a nemohl oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států, neboť nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu v žádném jiném z členských států. Žalovaný také vyjádřil nesouhlas s námitkami a měl za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, a to zejména z výše uvedených důvodů. Dále považoval prodloužení doby trvání zajištění žalobce za přiměřené důvodům zajištění. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
6. Podle **§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“.
7. Dle **§ 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců** „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*“.

8. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
10. V první řadě soud vyjadřuje souhlas s tvrzením žalobce ohledně tvrzené mimořádnosti institutu zajištění, kdy dochází k zásahu do Listinou základních práv a svobod chráněných a zaručených lidských práv a svobod, konkrétně obsažených v čl. 7 a čl. 8. Avšak současně soud dodává, že ze znění uvedených článků jasně vyplývá eventualita zásahu do těchto zaručených práv a svobod a to pouze na základě zákona. V daném případě je do těchto práv žalobce zasahováno na základě zákona o pobytu cizinců, tedy předpokládaným a v souladu se zákonem povoleným způsobem.
11. K námitce týkající se neopatření nových podkladů pro rozhodnutí soud konstatuje následující. Žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tom současném vycházel především ze zjištění, že by mohl žalobce při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek; neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn; nesplňoval podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států; nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost; neměl stále bydliště na území ČR a nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Veškeré uvedené důvody pro zajištění úzce souvisí se skutečností, že žalobce nedisponuje žádným dokladem či finančními prostředky, nutnými k odstranění výše uvedených důvodů pro zajištění. Dále je v tomto směru neopominutelný fakt, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány X, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody o zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje tímto dokladem, není chopen vyřešit svou pobytovou situaci na území ČR, v důsledku čehož nemůže být na území ČR nikde hlášen k pobytu, neboť by pobýval na území v rozporu s právními předpisy ČR (především zákonem o pobytu cizinců); současně si z téhož důvodu není schopen obstarat finanční prostředky na fungování v běžném životě a obstarání si věcí základní potřeby či potřebných k vycestování. Rovněž nutno podotknout, že ani sám žalobce v průběhu řízení od doby svého zajištění, ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní pro posouzení přípustnosti prodloužení zajištění.
12. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 40 dnů soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujících rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace uloženého správního vyhoštění. Jelikož dosud

nebylo o odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 23. 9. 2020, č. j. KRPK-67787-34/ČJ-2020-190022 rozhodnuto a stále existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Současně z napadeného rozhodnutí stejně jako z obsahu správního spisu vyplývá, že řízení o uložení správního vyhoštění stále pokračuje a nic nenasvědčuje tomu, že by nemělo být dovedeno do zdárného konce z důvodu neodstranitelných překážek či jiných důvodů znemožňujících vyhoštění žalobce. V současné době, jak uvedl žalovaný, je vyčkáváno na ztotožnění žalobce ze strany správních orgánů X, kdy jak žalovaný uvedl: *„V rámci přípravy realizace Vašeho vyhoštění je tedy třeba nadále komunikovat se zastupitelským úřadem, je třeba poskytnutí právní pomoci ze strany X a je třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě svých zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-32042-6/ČJ-2020-930310-T259 ze dne 26. 10. 2020 správní orgán odhaduje, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 40 dnů.“* Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě a že zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli; výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaný může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dnů. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou max. přípustnou hranici doby zajištění dále překročit. Konkrétně má soud na mysli písm. c) uvedeného ustanovení. Jelikož ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění, považuje soud, s ohledem na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů X, i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění, odůvodnění důvodů pro prodloužení zajištění o 40 dnů jako dostatečné. Žalovaný mimo jiné vycházel i z vlastní rozhodovací praxe, kdy tu lze jen stěží zpochybňovat. Nad výše uvedené soud připomíná, že sám žalobce vyjma obecných tvrzení nedostatků napadeného rozhodnutí či odkazů na související judikaturu neuvedl žádné pádné argumenty, které by mohly zpochybnit vedené řízení o uložení správního vyhoštění či jeho proveditelnost, a také neuvedl žádné důvody, pro něž by bylo možné se domnívat, že zajištění žalobce již není nadále nezbytné. Ačkoliv se tedy žalovaný vypořádal s důvody prodloužení zajištění, včetně jeho délky stručně, považuje soud s ohledem na celý případ takové odůvodnění za dostatečné.

13. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro*

trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, publ. pod č. 3044/2014 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“

14. K namítané absenci úvah o možném uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že se s tvrzením žalobce neztotožňuje. Důvod pro takový závěr spatřuje soud v citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí: *Toto rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění dle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění č. j. KRPK-67787- 32/ČJ-2020-190022 ze dne 23. 9. 2020. S jeho obsahem i s obsahem spisového materiálu jste byl detailně seznámen. V průběhu Vašeho zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti Vašeho případu zůstávají neměnné. Důvody pro trvání zajištění jsou shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a správní orgán na něj v plném rozsahu odkazuje.“* Z výše citované pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se možností uložení zvláštních opatření zabýval, i když velmi stručně, Nicméně odkázal na původní rozhodnutí o zajištění, kde se s důvody pro uložení zvláštních opatření vypořádal zevrubněji. Jelikož tak již jednou v tomto řízení učinil, považoval konstatování o této skutečnosti společně s neshledáním žádných nových skutečností (což bylo potvrzeno soudem již výše) jako dostačující odůvodnění. V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012 -46 či rozsudek Krajského osudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 41 A 9/2016 – 38, v nichž se oba jmenované soudu vyjádřily k odkazu v rozhodnutí o prodloužení zajištění na odůvodnění původního či předcházejícího rozhodnutí ve věci zajištění cizince, přičemž závěrem bylo, že takový způsob odůvodnění je v obdobných případech možný a přípustný. Soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti v tomto směru důvodnou, neboť žalobce se s důvody pro neuložení zvláštních opatření vypořádal dostatečně.
15. Žalobce dále sdělil, že z judikatury „českých správních soudů“ (*in concreto* liberecké pobočky KS v Ústí nad Labem) plyne, že nad rámec doby karantény nemůže být naplněn důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň však žalobce sdělil, že to nepostačuje pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože žalovaná považuje za splněné i důvody podle § 124 odst. 1. písm. b) zákona o pobytu cizinců.
16. Druhé části tohoto sdělení je možné přisvědčit: takto pojatá argumentace nerozporuje zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť nerozporuje všechny důvody, o něž se tento výrok opírá (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 28/2020-41 ze dne 30. 3. 2020 a na něj navazující rozsudek NSS č. j. 7 Azs 110/2020-22 ze dne 10. 12. 2020). Jde tedy o sdělení bezvýznamné pro soudní přezkum i rozhodnutí soudu o žalobě.
17. V závěru tedy soud shrnuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména považuje soud zjištěný stav věci v souladu s § 3

správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. ledna 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.